

Som varje annan dag

En pjäs i två akter

Av Eskil Lundgren

Kontakt:
Eskil Lundgren
Nordostpassagen 36
413 11 Göteborg
0705-624171
eskil031@gmail.com

ROLLER

GÖSTA, en man i femtioårsåldern, storebror

TOBBE, ett par år yngre än Gösta, lillebror

MAMMA, äldre kvinna

MARIA, Tobbes fru

AKT 1 SCEN1

Scenen är ett vardagsrum. Vid ena väggen står ett piano, med ett antal vita byster av tonsättare på locket. I ett hörn står ett träskåp och en fåtölj. Träskåpet är öppnat, det är fullt av spritflaskor. Ovanpå skåpet ligger en svensk flagga ihopvikt och ovanpå den en hoprullad flagglina. GÖSTA är klädd i en grå, illasittande kostym. Inte billig, men fel i passform och mode. Han har vit skjorta och en lossad, smal slipsknut. I ena handen håller han en förgylld supkopp från Skultuna som han just fyllt med whiskey.

TOBBE har en snyggt skuren svart kostym och vit slips. Över ena axeln hänger en axelremsväska i skinn. Han har just kommit och håller en plåt med varma mackor i handen.

TOBBE

Du har ställt den rätt på bordet Du har förstört bordet. Det är ju helt... fan... förstört. Vad ska du göra åt det?

GÖSTA

Nej, det är inte... vadå?

TOBBE

Det är ju helt bränt. Vem ska vilja ha det sen då? Tror du?

GÖSTA

Jag kan ta det.

TOBBE

Det här håller inte. Du kan inte va här.
(tar plåten med mackorna och bär ut den till köket)

GÖSTA

Jag kan ta den.

(står kvar och ser TOBBE ta
bort plåten.)

TOBBE

(tillbaka från köket)

Du kan inte va ensam här. Det var fint till vartenda
dammkorn. Ser du inte? Färdiggjort. Fixat. Det var frid här
inne. Kan du inte ens äta i köket?

(paus)

GÖSTA

Så Maria kommer inte?

TOBBE

(om supkoppen)

Varför dricker du ur den där? Det där är inte ett vanligt
glas.

GÖSTA

Jag fatta inte att ni hade så bråttom.

TOBBE

Vet du vilka dagar mamma drack ur den koppen? Det har du
ingen aning om.

GÖSTA

Mamma? Hon lär ju inte behöva dom nu i alla fall... Ja...
julafton.

TOBBE

Och?

GÖSTA

Men skit samma.

(han sveper spriten ur koppen
och ställer in den i skåpet)

Så. Jag ska inte röra den.

(paus)

Midsommar.

TOBBE

Nej.

GÖSTA

Ja ja men jag ska inte röra den. Det spelar väl ingen roll?

TOBBE

Jo, det är det det gör.

GÖSTA

Maria ser yngre ut för varje gång jag ser henne tycker jag. Det har du gjort bra. Ta hand om henne. Det hade jag gjort om jag hade en sån fru.

TOBBE

En iskall Grand Marnier. Det och en snaps till jul. Ur den koppen, men det har du ingen aning om. Det var enda spriten hon drack på hela året. Varje födelsedag. Klockan elva. Kaffe, tårta och Grand Marnier.

GÖSTA

Du, sätt dig. Så vi får prata och ta ett glas. Tala ut. Det är på tiden.

TOBBE

Du ser inte va? Vad du har gjort?

GÖSTA

Det är ett bord. Jag fixar det. Jag ringer nån. Jag gör det sen. Men att du kommer hit nu. Att vi ses så här...

(trugar med glaset)

Va fan, en skål. En mun kan du ta. Skål, för alla som inte är här å för att päronet ibland faller jävligt långt från plommonträdet.

TOBBE

Vaddå päronet?

GÖSTA
(sveper glaset)

Päronet, ja. Det är du det. Det är ju bra att du är här. Jag har en sak jag behöver säga.

(Håller fram en flaska
bananlikör)

Kolla den här har stått här i trettio år, jag lovar. Det var nog jag som drack av den sist, säkert tio år sen. Från Kanarieöarna eller vad det var.

(häller upp i två glas)

Jag fick fan inte ta den. Fast de hatade den. Skulle aldrig dricka den själva. Och dom slängde den inte heller. Men...

(Håller fram ett glas till
TOBBE)

Här, kom igen.

TOBBE

Nej, nej. Det funkar inte.

GÖSTA

Sen ville jag ta med den när jag skulle hem på tåget samma kväll. Men då nekade dom mig. Kan du fatta det?

TOBBE

Ja varför då tror du?

GÖSTA

Så fruktansvärt snålt.

(kort paus)

Äh. Sjutton procent. Det klarar du.

(kort paus)

Kaffe, å nån jävla soppa. Inte ens vin. Var det du? Kaffe. Å, bullar. Jag vet inte.

TOBBE

Vad ville du ha då? Grogg? Fanns inget som hindrade dig.

GÖSTA

Nej, men det är ju nu det ska ske. När alla är borta, har gått hem. Då är det jag kvar. Å du. Nu då.

TOBBE

Nej, vi får köra det här nu. Har du gjort nånting? Nått praktiskt... Jag kan inte göra allt själv. Du kan ta likören. Den kan du packa med dig.

GÖSTA

Här, ta nått annat. Det finns allt. Å vin i båten. Vi kan sitta hur länge som helst.

TOBBE

Nej nej nej nej. Nej fan. Nej, nej.

GÖSTA

Du. Lugna nu. Jag menar det. Att det är stort, att du kom nu. Vi måste få prata. Tala ut. Sen, kan du bara. Efteråt. Sticka.

TOBBE

Nej. Jag är inte din suparkompis i kväll bara för att...
(tystnar)

GÖSTA

För att vadå?

TOBBE

Ja men att du har... inte fan vet jag.

GÖSTA

Vadå? Har jag?

TOBBE

Du kan inte, eller hur? Bara göra, så här... Du kan tömma barskåpet. Det är din nivå.

GÖSTA

Vad har jag?

TOBBE

Jag vet inte vad du har. Ångest, eller bara, ja vadå?
(får ett sms, han tittar på
det och svarar med ett ord,
typ "snart", under
konversationen som följer)

Nåt har du väl? Känslor? Du är väl ledsen i alla fall.

GÖSTA

När jag slog ut din framtand i telefonkiosken hemma på Stora
torget, då hade jag ångest. Trots spriten. Och vet du varför?
Det är det vi borde prata om.

TOBBE

Det är bara snack nu.

GÖSTA

Och du var med mig. Vi två. Och tanden bara. Poff. Och det
var ångest. Fattar du vad jag menar? Det som hände då. När
jag skulle stoppa i pengarna så satte du munnen så där mot
glaset, och blåste... jag smällde till.

TOBBE

Och du slog, ja...

GÖSTA

Jo men då. Kommer du ihåg? Jag skulle ringa ett samtal, till...
en tjej. För vi var glada. Och du var glad och full utanför
telefonautomaten. Det var första gången vi sågs på länge och
du var så mycket mer än jag. Du var mer än nån annan då. Kan
du fatta det? Och jag ville inte slå. Men du skulle vara
tyst. Jag ringde hennes familj. Jag skulle skärpa mig.

TOBBE

Tandläkaren blev förbannad minns jag.

GÖSTA

Jag skulle ringa för jag visste att nu, är jag nån, nu, när
du är med, så vill hon kanske... Men jag tofflade till det.

TOBBE

För spritstanken. Han hade dubbla munskydd.

GÖSTA

Och efteråt var du tillbaka i allas fokus igen. Det var inte mitt ögonblick längre det var ditt.

(skålar tyst i luften och
dricker)

Du var där. Och jag var här.

TOBBE

Vad har det med ångest att göra?

GÖSTA

Du fattar inte. För du flyter ovanpå. Du hör inte.

TOBBE

(Efter en paus)

Nej jag fattar inte.

GÖSTA

Det var ångest om du undrar.

TOBBE

Vilket? Att du aldrig ringde?

GÖSTA

Nej, det gjorde jag inte. Så ångest? Vad vet du om ångest?

TOBBE

Skit samma. Jag skulle bara... Du satte dig ner, som ett offer, är det så? Som jag ska... förstå? Nu... för att du talar ut? Med likör.

GÖSTA

Nej, vi pratade om ångest.

TOBBE

Du slog ut min tand - men blev själv nån sorts jävla offer?
Som en hungerstrejkare som syr ihop munnen med Björntråd.

Och låter andra bestämma. Tror du hon fattade nåt av din tystnad? Vad hette hon?

GÖSTA

Det vet du väl?

TOBBE

Som du skulle ringa?

(Tar upp sin Iphone)

Jag kan ringa henne nu och kolla om hon minns att du aldrig ringde? Om hon kommer ihåg den tystnaden. Av alla andra tystnader. Om den var speciell, då för trettio år sen. Vem var det?

GÖSTA

Fattar du ingenting?

TOBBE

Välj en inställning, och kör. Gör det. Du kan vara nöjd eller sur, eller vad fan du vill... Men ibland är det lägen också när man bara ska bita ihop.

GÖSTA

Nej, men det var helt okej. Det var bullar, det var bra. Du fixade det bra.

TOBBE

Säg nu då. Vad hette hon? Jag ringer henne nu.

GÖSTA

Och morsan gilla ju soppa, så det var ju bra. I alla fall om hon hade fått vin till. Släpp det där nu.

TOBBE

Nej nej, nu ringer vi. Så gör vi nåt - och inte bara sitter tungt i en fåtölj. Jag kan ringa. Innan jag sticker. Det är inte synd om dig. Det är den här lilla saken kvar att göra.

Jag fixade allt med kyrkan, begravningsentreprenör, annonsen, bjöd in, tog emot och nu gör vi det här också. Res dig ur fåtöljen! Och ställ undan flaskan.

(upptäcker en uppslagen bok.
Det är Barnens Ö av PC
Jersild. Han tar upp den)

GÖSTA

(Nyktert och skarpt,
konstaterande)

I stunder är det hat jag känner för dig oerhört starkt.
(tystnad)

Du kan trampa ner vad som helst. Du skulle överleva Estonia.

(paus. TOBBE bläddrar lite
boken Barnens Ö av PC
Jersild och försöker se
exakt på vilken sida som var
den sista som lästes i den
under den kommande repliken.
Sen lägger han tillbaka den
exakt som den låg innan. Han
tar sedan Mozartbysten i sin
hand.)

Nej, det är klart du har rätt. Det är väl bättre att bara ta.
Roffa åt sig. Glöm inte de andra statyerna också. Å guldlådan
ligger på nattygsbordet. Så vet du det.

(Han tömmer det sista ur
flaskan i sitt glas. MAMMA
kommer in i rummet med en
disktrasa och en putsduk i
händerna. TOBBE följer henne
noga med blicken. GÖSTA ser
henne inte, dricker.)

Sno från sin egen bror. Varför fråga, du som vet hur det är
med allting? Som har koll. Du är ju till och med
omvärldsanalytiker. Så du har väl koll på allt. Du om nån.
Och som är så jävla...

(skiner upp)

Fin.

(MAMMA går till spritskåpet.

Tar supkoppen och torkar
försiktigt ur den, först med
disktrasan, sen med
putsduken. Sen lägger hon
den tillbaka i etuiet.)

TOBBE
(till MAMMA)

Jag var med när du köpte dom.

GÖSTA

Vad pratar du om?

TOBBE

Inget. Jag tänkte på mamma bara.
(MAMMA går till pianot och
spelar ett stycke av Mozart,
Sonata i A-dur K331.)

Gör inte du det?

GÖSTA

Du. Kan vi inte prata? Jag vill prata med dig?

TOBBE

Om vad? Kan jag ta den här?
(håller upp mozartstatyn)

GÖSTA

Ja ja, jag skiter i den. Ge mig ett par hundra spänn så.
(kort paus)

Vi som gjorde allting tillsammans. Vi gjorde väl det. Eller
hur?

(pekar mot pianot)

Ska du inte ta allt det andra också, när du ändå är i gång?

TOBBE

Nej.

(lång tystnad där GÖSTA
sitter i fåtöljen.)

Det är Mozart jag vill ha, för jag tänkte på mamma. Jag
brukade ligga här på mattan här vid pianot och leka med den.
Han var som en vän som jag kunde prata med.

Och jag tackade honom för att han gjorde henne glad. Vi demonstrerade vid sängen, du och jag, kommer du ihåg det, med coronne-pinnar och hoptejpade papper. Vi vill ha saft och bullar, pannkakor. Mozart hade redan komponerat symfonier när han var i den åldern. Tio år kanske jag var. Och hon hade redan slocknat. Vi spelade ihop, fyrhändigt ibland, men det räckte inte. Och sen låg hon bara.

(Skanderar)

Vi vill ha pannkakor. Kommer du ihåg det. För att få upp henne? Och liva upp henne? Jag ville väl bli som han. Göra henne glad, men det gick inte, jag var ett barn. Hennes sorg var vuxen. Jag nådde inte in. Så då pratade jag med Mozart.

GÖSTA

(kort och osentimentalt)

Jaha.

TOBBE

Sorgen gick aldrig bort över att hennes barn dog. Hennes dotter. Du frågade om jag också var ledsen. Jag sa ja, fast det inte var så. Jag var ett barn. Men det var alldeles för hemskt för mig att ta in det. Att ingen annan skulle vara ledsen. Bara hon. För jag såg på din fråga att du inte kände nåt heller, det är väl därför jag minns det. Bara musiken som fick finnas. Sorgen var stum. Det kan ha vart en vecka efter, kommer jag ihåg. Kommer du ihåg det? Vad jag pratar om?

GÖSTA

Nej.

TOBBE

Jo, det vet jag att du gör. Vid begravningen, vi spelade, eller skulle spela blockflöjt. Sov du lilla videung. Och jag började gråta, men du bara fortsatte. Med flöjten. Och den där lilla vita kistan, i det där rummet.

Det var ju ingen kyrka på det sättet, kommer du ihåg? Vi var lediga från skolan.

GÖSTA

Du kanske inte va ledsen. Så enkelt.

(GÖSTA reser sig och går ut
ur rummet. Efter en stund
hör man hur han pissar hårt
i en toalett.)

MAMMA

Jag fick en utskällning när jag spelade en gång. Då tittade läraren på mig, han var sträng nästan elak. Och han var så arg för han trodde att jag drev med honom. Jag hade övat och övat. Men det är ju ett A. Ser du inte det, är du dum? Han trodde jag drev med honom. Men jag hade inte förstått det med noterna. Att man skulle spela efter prickarna. Jag tittade bara på pinnarna. Och då funkade det ju inte när det blev lite svårare stycken. Jag kände mig så dum. Som om jag trott att jag kunde nåt. Jag ville bli kantor. Drömde om det. Men det var ingen som trodde på mig. Inte jag själv heller. Jag bar den drömmen hela livet faktiskt.

TOBBE

Vad tyckte du om din begravning, mamma?

MAMMA

Fin.

TOBBE

Visst är hon fin prästen? Jag valde henne med omsorg ska du veta. Och jag berättade allt om oss. Det var i kyrkan. Och vi var ensamma då i rummet. Hon tog min hand och... Den omfamningen, mamma. Det var så vackert. Hon ser det fina av mig. Hon ser dig i mig. Och hon förstår. Det tändes nåt när vi sågs nu igen efter alla år - och det är större än förälskelse. Hon är skapad för stora saker.

Hon lever i verkligheten trots att hon är präst. Med henne blir jag till allt det jag borde vara.

MAMMA

När jag tog promenader. När jag ville gå i ån. Så gick du bredvid mig så liten du var. Jag följer med sa du. Du var med för du vågade inte annat. Du passade på mig. I flera år.

TOBBE

Jag älskar när du spelade.

(GÖSTA kommer tillbaka med
tre flaskor rött vin och en
korkskruv.)

MAMMA

När jag inte kunde vara inne längre.

GÖSTA

Svarar han nån gång? När du pratar med honom?
(ställer ner flaskorna på
soffbordet och börjar dra
korken ur en av flaskorna)

När du pratar? Mozart?

TOBBE

(lägger bysten i sin väska)

Vad fan är det med dig?

GÖSTA

Du pratar ju. Jag hörde det. Det är så klart jävligt praktiskt att prata med en stengubbe om man inte är ärlig och vill säga sanningen. Han käftar ju inte emot. Mozart. Jag ville att ungen skulle dö. Så var det. Jag ville det, och det sa jag också, men inte till nån jävla Mozart.

TOBBE

Kan du inte sluta?

GÖSTA

Jag sa det och hon hörde det. Morsan. Och vet du varför?
Annars hade det funnits en till skitunge som var bättre än
mig. Kan du fatta det?

TOBBE

Hur kan du bara säga så? Och det är inte sant heller. Det är
inte sant. Det är äckligt.

GÖSTA

Du tyckte väl du också, kom inte och säg nåt annat. Mozart,
va faan?

TOBBE

Håll käften nu.

GÖSTA

Vet du vad jag tänkte? Hoppas det blir en tjej tänkte jag,
för då... vet du vad jag tänkte? Det var det jag planerade
faktiskt.

TOBBE

(Avbryter)

Håll käften nu.

GÖSTA

Då ska jag... Fittan, tänkte jag.

TOBBE

Jag varnar dig.

GÖSTA

Varnar du mig? Vadå gult kort? Utvisning. Vad är det du inte
tål att höra? Att du tänkte samma saker själv? Men att du tog
de fina flickorna och vad blev kvar till mig? En bebis? Är
det det du inte tål att höra? Och att det egentligen var dina
sjuka tankar som hamnade i mig, precis som allt annat dåligt
och du tog allt det fina.

TOBBE

Jag svär, jag klappar till dig.

GÖSTA

Att jag fick din skit också. Dina sjuka sidor, att de hamnade i mig. Hon fattar ju sånt, om livet. Kommer hon snart, eller?

TOBBE

Men det var ett jävla tjat. Nej, hon kommer inte. Hon är på tåget hem, med ungarna.

GÖSTA

Jag trodde jag skulle få träffa er allihop. Hela lyckliga familjen. Jag såg fram emot det.

TOBBE

Ja, det gjorde inte dom.

GÖSTA

Du tänkte ju det du också. Med fittan. Men jag tog det med morsan. Det gjorde jag. Jag tog pucken.

TOBBE

Hur kan du prata om det på det sättet?

GÖSTA

Jag stod vid spjålsängen. Brukade göra det efter skolan. Och tänkte snart ligger hon här. Hoppas det blir en tjej. Och bara jag, inga andra i närheten. Det var inte fult, jag ville bara se henne. Ta av henne kläderna, och känna lite. Bara röra vid henne. Det var bara en tanke. Inget att vara rädd för.

TOBBE

Sluta. Nu räcker det.

GÖSTA

Om det hade hänt, om jag verkligen hade gjort det.

TOBBE

Men det dog ju. Hon dog ju. Vad är det med dig?

GÖSTA

Jo... men om jag hade gjort nåt sånt, nåt förbjudet, kunde du då...

TOBBE

(skarpt)

Sluta för helvete. Inte nu. Det måste finnas nån värdighet. Nåt som får vara vackert och inte nedsmutsat, den här dan.

GÖSTA

Ja ja. Nej. Nej nej.

TOBBE

Vi har aldrig tänkt nåt så sjukt. Jag har aldrig tänkt nåt så sjukt i hela mitt liv. Inte du heller. Vi får skriva upp allt på en lista, ta upp det som vi verkligen vill ha, och sen låta Arne och dom på begravningsbyrån ta över? Jag vet att Maria vill ha några saker.

(Tar fram papper och penna ur väskan)

GÖSTA

(Efter en paus, om vinet)

Det här är dyrgriparna, morsarvet, låg gömda längst ner i kölsvinet. Kan du inte bara ta ett glas med mig?

TOBBE

Du sa det. Att du var glad att hennes dotter dog. Sa du det till henne? Du kan säga vad fan som helst. Som om hon inte hade känslor. Varenda ord du sa gick rakt in i henne. Såg du inte det? Hur borta hon än var där på sjukhuset hörde hon varenda ord.

GÖSTA

Ta lite vin nu.

TOBBE

Jag tar lampan och herrbetjanten och några stolar. Och jag skriver upp Mozart, och boken. Är det okej?

GÖSTA

Du gick ju bara. När morsan låg och dog. Kanske skulle ha gjort det jag också. Bara lämnat henne och sluppit se förnedringen.

TOBBE

Jag var där.

GÖSTA

Och hon stirrade på mig, rädd å förnedrad. Å vad kunde jag göra? När livet dunstade bort bit för bit och kroppsdel för kroppsdel blev plattare och plattare som en planka. Och gul. Som vax.

TOBBE

Jag var där.

GÖSTA

Nej, det var du inte. Du hade gått. Du var borta.

TOBBE

Jag var där och sa farväl. Vi tog farväl.

(Tar av slipsen och skjortan
och sätter på sig en t-shirt
under Göstas nästa replik)

GÖSTA

När hon slocknade, fanns bara jag där. Och det sista hennes blick gjorde var att leta efter dig. Du var borta. Sen flera dagar. Och det spelar ingen roll nu, men för henne gjorde det det. Jag gav, eller försökte ge, vad hon behövde in i det sista. Svampen med vatten och äppeljuice, och vaselinet i munnen. Du såg det inte, för du var inte där. Förnedringen. Ångesten. Något var viktigare. Fan vet vad. Då, mitt i natten.

(leende)

Din falske fan. Står och småpratar med prästen. Hon ljög ju från början till slut. Madde. Generös och levande sa hon. Snål och rädd skulle jag säga, för det var hon, morsan, men du. Som att sätta läppstift på en schimpans. Generös och levande. Madde är ett enda jävla Carolaluder om du frågar mig. Slampan som blev kristen. Kula knulla ju henne vid badstegen på Lövudden när hon jobbade i kiosken på vandrарhemmet. Hon stanna kvar efter jobbet varje kväll vet du. Nya gäster, nya gäster. Hon var helt omättlig. Killarna på Ikea döpte en bäddmadrass till Madde efter henne.

TOBBE

Jag hör inte längre. Du är full.

GÖSTA

Skriv upp huset på mig då. Och guldets.

TOBBE

Ja, meh... Kula vet väl ingenting om Madde. Kula är en idiot. En jävla busschaufför.

GÖSTA

Hon jobbade där ett år men gästerna kom ju tillbaka och frågade efter henne. Några afrikaner i en Sida-grupp kom tillbaka extra tre år i rad och frågade efter henne. De glömde aldrig sin lilla Madde. Är det hon som kallade morsan generös och levande.

TOBBE

(har fått fram papper och
penna och börjar skriva)

Jag skriver nu.

GÖSTA

Så i dag med det där jävla kaffet så tänkte jag var fanns ni? Sköterskorna satt och tittade på Landet runt. Den stunden. Då sa vi farväl. När blöjan var nybytt. Och vadå kaffe?

Äppeljuice i så fall, om vi nu ska ta farväl. Så nu är det du som sätter dig här och så dricker vi det här vinet, först som sist. Ett glas av det här, tillsammans nu den här natten. Det såg ut att vara det dyraste de hade. Dyrt vin tystar vad som helst.

(kort paus)

Det är antagligen sista gången vi pratar ärligt med varandra. Det blir de enda sanna orden i dag.

TOBBE

(paus)

Jag tyckte jag såg Janne Carlsson. Såg du Janne Carlsson utanför kyrkan? Vad fan gör han här nere?

GÖSTA

Loffe? Han på TV?

TOBBE

Eller är han död? Han var ordförande i klubben. Och sålde Mercedes på Philipssons.

GÖSTA

Hette han Janne?

TOBBE

Vad gjorde han där? Han känner väl inte morsan?

GÖSTA

Nej, han är död tror jag.

TOBBE

Jag fick skjuts en gång in till stan i hans Merca. Det var stort. Och så skulle vi parkera vid Stora torget utanför Statt, du vet mitt emot ingången och det fanns bara en ledig ruta kvar. Men i stod det en kärring. Och hon börja vifta men Janne bara styrde rakt in och veva ner rutan. Min man kommer snart och jag paxar den här platsen. Flytta dig kärring, skrek han, annars kör jag över dig.

GÖSTA

Nej?

TOBBE

Man såg precis vad hon tänkte. Ska han köra över mig? Ja det ska han. Och Janne bara gled in i rutan och log hela tiden. Och tanten backa.

GÖSTA

Han var ett svin.

TOBBE

Och när vi klev ur bilen tittade han på mig med samma blick som på tanten. Den där man- till man-blicken som om han ville säga till mig att det är det här som krävs i den här världen. Plötsligt fatta jag hur han hade byggt upp hela Philipsons. Hur han var den ende som fick sälja Mercedes i hela stan. Under hans snälla yta fanns det en hård, elak jävel. Jag var tjugo år.

GÖSTA

(tar fram ett fotoalbum)

Kommer du ihåg det här? Från Tällberg tror jag. Semesterbilder. Jag tittade på det i går. Åland. Kan vi inte åka dit? Nån gång du och jag och jämföra hur det är nu? Vad säger du?

TOBBE

Vad skulle det vara bra för?

GÖSTA

Här är när du flöt bort på luftmadrassen i havet. Jag kan scanna dom. Göra kopior. Vi kunde ta med George (uttalar det jårch).

(TOBBE tar fotoalbumet och tittar i det.)

TOBBE

George?

GÖSTA

Ja, min unge. Min son.

TOBBE

Ja ja.

GÖSTA

Första stegen ut i omvärlden... Vad pratar du om egentligen när du är ute så där? När du föreläser? Vad är din analys?

TOBBE

Äh

(stoppar albumet i sin väska)

GÖSTA

Jo. Jag såg en annons i morsans klipphög. Trender och framtidsscenarier, eller hur?
(kort paus)

Men vad säger du?

TOBBE

Jag drar en historia om en pojke som är ute och reser, och hela poängen är att publiken ska fatta att de inte ska tro eller lita på nåt av det jag säger.

GÖSTA

Nähä? Intressant. Dra den.

TOBBE

Så skrattar dom och sen pratar jag på i två timmar. Sen skickar jag fakturan.

GÖSTA

Jag vill höra.

TOBBE

Ändå säger i stort sett alla: Hur kan du känna till exakt hur vi har det?

GÖSTA

Kom igen. Ta den om pojken.

TOBBE

Nej.

GÖSTA

Men jag vill höra...

(kort paus)

Tobbe.

TOBBE

En annan gång kanske. Du har varit här i två dagar och inte lyckats fått nånting gjort.

GÖSTA

Det är väl inte så bråttom?

TOBBE

Jag vill inte ha nånting. Auktion tänker jag sen, rakt av. Så blir det pengar. Då kan man ju köpa om man vill ha nåt.

(TOBBE skriva ner en lista på sakerna han vill ha.)

GÖSTA

Som om nån enda jävel skulle bry sig. Vi gjorde allt tillsammans förr. Ja, men skriv då. Mina kompisar dög. Jag dög inte. Dom var okej. Två år äldre. Inte jag. Kan du förklara det, vad det var? Jag undrar faktiskt.

(TOBBE skriver)

När ringde du mig senast och undrade nåt? Om mig. Du skiter i vem jag är. Vad jag gör. Varför då? Varför gör du det? Du är ju min bror. Min lillebror. Fattar du inte det? Jag kan göra vad som helst för dig.

TOBBE

Och Strindbergstavlan. Om det är okej?

GÖSTA

Strindberg?

TOBBE
(hämtar tavlan)

Hon köpte den på Röda korset. En rolig grej. Och Antikrundan som hon alltid kolla på. Vi skojade om det. Att det var Strindberg, ett minne. Det ser ut som det på signaturen men det är inte Strindberg.

GÖSTA

Vadå. Har ni kollat det?

TOBBE

Men skit samma. Låt nån värdera den. Det är bara att jag inte kommer vara här, så jag tänkte bara ta de här småsakerna som betyder nåt för mig?

GÖSTA

För mig kan du ta vad du vill. Ju mer desto bättre.

TOBBE
(plockar åt sig några saker,
bland annat supkopparna och
stoppar dem i väskan.)

Resten kan vi ta på auktion. Och så delar vi pengarna. Jag skriver upp det här om du vill så får Arne ta med det i en värdering. Är det okej? Jag drar nu. Så ta hand om dig.
(tar sina ytterkläder och gör
sig redo att gå.)

GÖSTA

När jag satt där med morsan. Så ringde det. Det var Maria. Hon ville prata med dig, hon fick ju inte tag i dig. För du svara inte, men hon visste ju att du var hos morsan.

TOBBE

Ja, vad är det med det?

GÖSTA

Jag försökte att inte ljuga för henne. Men jag ville inte berätta heller. Säga att du inte var där, sen flera dagar.

TOBBE

Vad sa du då?

GÖSTA

Jag täckte upp för dig, sa att du köpte folköl och cigaretter, och att du skulle ringa så snart du var tillbaka, men eh...

TOBBE

Du behöver inte täcka upp för mig. Jag kan försvara mig själv. Jag behöver inte dig till det.

GÖSTA

Jag tror inte hon lyssnade. Hon kanske var nervös, för hon pratade, och pratade. Men inte så mycket om dig faktiskt. Mera om hur det var förr.

(fyller ett glas med det dyra
vinet och sjunger sakta en
sång för sig själv)

Och så kommer det en ångbåt... och den låter tuuut, tuuut
(sveper glaset)

TOBBE

Jag vill veta när du sticker sen. Du får ringa mig.

GÖSTA

Du vet hur jag träffa henne, va? Varför är hon inte med här nu?

TOBBE

För att hon ska slippa se dig så här. Full och kletig som ett stort jävla barn.

GÖSTA

Jag var full för första gången, på en studentfest. Beyas, La Garonne med mera. Jag hade spytt ner mig och så skulle skita. Jag hade fått en stor fläck med rödvin på min kavaj, den var vit, flaskan hade vispat i luften. Jag luta mig mot en stolpe och byxorna på trekvart. Hon var bara femton då.

Det var första gången jag såg henne. Och så började hon prata med mig. Som en ängel. Jag var tvungen att stirra henne i ögonen för att inte ramla ihop. Hon hjälpte mig sa hon. Jag tror nästan att jag sket ner henne. Hade hon säkert inte haft nåt emot det heller. Hon hjälpte mig.

TOBBE

Vad är ditt problem?

GÖSTA

Vi började prata då i alla fall. När jag var färdig. Så satt hon där med mig. Och pratade. Fan om hon inte torka mig också? Och fick hem mig på nåt sätt. Jag följde hennes ögon ända hem.

TOBBE

Du vill prata. Då pratar vi. Vad har du att säga? När du är nykter säger du aldrig nåt. Då pratar vi om dig nu, som sitter där. En man mitt i livet. Det enda du behöver göra är att ta plats. Men du låter varenda jävel trampa på dig. Du har inte haft det värre än nån annan. Ändå sitter du där, som en pensionär. Du blev pensionär innan du ens hann börja jobba.

GÖSTA

Pensionär, är det din analys? Omvärldspensionären.

TOBBE

Du... Nu går det bra att kritisera och tycka synd om sig själv. Det är det här, precis det här, det handlar om. Det här har jag slagits mot hela livet. Den dag du står upp och kämpar för nåt viktigt i ditt liv, den dan, då kan du sätta dig ner och klaga - till dess... håll käften. Då ska jag ringa dig också.

GÖSTA

Pensionerad från vadå?

TOBBE

Du ville starta ett rockband. Och du kunde ha blivit landslagsman i basket, men vågade inte. Du satt hellre hemma och kliade på exemet. Eller tittade på tipsextra med en godispåse i den gröna fåtöljen - och sen har du åsikter om andra. Du tvingade bort mig härifrån. Det skrek i bröstet på mig: Stick, för fan. Inget skapas med en godispåse framför tv:n. Bara jag såg dig så kände jag det.

GÖSTA

Stick och brinn.

TOBBE

Jag kunde inte andas. Du spred död omkring dig. Och tomma åsikter som aldrig kom från nyfikenhet eller lust utan bara rädsla eller vad för skit du nu har i blodet. Och det var den stämningen. Den medelmåttans triumf jag bara inte klarade av.

GÖSTA

Det var ju du som skulle sjunga. I bandet.

TOBBE

Och spriten. Du var smartare än jag, starkare och känsligare. Men varje gång jag hälsade på - så skulle du dricka. Hör du ens vad jag säger nu? Det är precis samma nu. Hur kan du sova i morsans säng? Hur kan du ligga där inne med dina skitiga strumpor? Du väller in här och klistrar dig på allt.

GÖSTA

(brottat ner Tobbe på mattan)

Jag lärde dig och runka. Det gjorde jag väl i alla fall. I uthyrningsrummet. När han var borta, han som hyrde i uthyrningsrummet. I den sängen var det vi runka. Vi brottades i hela matcher och förloraren runka för den andre.

(släpper taget om Tobbe)

TOBBE

Det här är varför vi inte kan bo här i samma hus ens en enda natt. För det finns ingen familj kvar. Du är inte en del av den här familjen.

GÖSTA

Du spruta ju som en fontän redan som nioåring.

TOBBE

Hur kommer du upp på morgonen? Hur fan står du ut med dig själv?

GÖSTA

Det är inget fel att runka. Snart det enda roliga man har. Ska vi ta en match? En runkbrottning. Kom igen.

TOBBE

Det räcker nu, du är full, sätt dig.

GÖSTA

Ska fan ta ner dig så du får ruska tupp. Kom an din jävel så ska vi se om du kan spruta som du gjorde då.

(Paus. Han stannar till)

Ja, du slutade väl runka du, som hade tjejer hela tiden, som knullade dom hemma på toaletten. Fan som barn redan...

TOBBE

Jag skämdes för dig i dag. För att du inte försöker. Du pratar ju inte ens med folk i kyrkan. Vet du inte hur man gör? Och nu är det för sent. Tåget har gått. Du föddes inte till förlorare, så varför gör du allt för att bli en? Som bara sitter och klagar.

GÖSTA

Du slog mig aldrig i tennis. Allt annat kanske men inte i tennis.

TOBBE

Nähä...

GÖSTA

I helvete du gjorde.

TOBBE

I Sandvik, du blev så förbannad en gång så att du sprang fram till bänken och slog sönder ditt racket. Är det den gången du menar? Träracket. Det där med Björn Borg på.

GÖSTA

Det var Maria, den där gången vid telefonkiosken, när jag slog av din tand. När jag skulle ringa. Maria var det.

(kort paus)

Det är enda gången jag har... som har jag har känt mig... glad med dig. Jag var hel som du säger. Men allt sprack som din jävla tand.

TOBBE

Jag tar de här sakerna, jag skrev upp dem på listan också. Sätt priserna du, ta i. Så det blir rätt för dig.

GÖSTA

Jag ringde henne en gång sen. Stängde in mig och ringde till henne. Satt i sängen, med stängd dörr. Men hon sa nej, jag frågade bara om hon ville ses nån gång. Hon förstod ju, men sa nej, och jag tänkte att så är det. Det är väl så som det ska vara. Men för mig kom det aldrig tillbaka. Det var hon jag ville ha... Men vi hälsade när vi såg varann på stan. I flera år. Och sen blev vi vänner. Jag tror inte hon förstod, att det samtalet var den enda gången för mig. Då hade hon kanske... sagt nåt annat. Eller tvekat åtminstone.

TOBBE

Jag tar det här nu. Kan inte lämna det här. Hos dig.

GÖSTA

Och sen i Berlin. Såg jag er. När vi var där alla tre tillsammans. Och ni stack.

Och vid nåt jävla gathörn sen såg jag er. Du hade tryckt upp henne mot väggen vid ett elskåp. Du hade handen inne i hennes byxor. Ni hånglade och du hade handen på min Marias fitta. Det var så jävla äckligt, och jag kunde inte säga ett ord. Jag tänkte att ni skulle väl sluta nån gång och titta upp och se mig, men det gjorde ni inte. Och du var min lillebror. Min lillebror. Du skulle se upp till mig, du skulle inte ta mitt, det skulle du inte. Kan du fatta det? Tvärtom.

TOBBE

Jag minns inte det där.

GÖSTA

Nej, för ni såg mig inte. Så det ska du veta när du tror att Maria är så jävla fin så kan du veta det. Att jag nästan sket på henne.

TOBBE

Jag tror inte på ett ord av det där.

(TOBBE går mot ytterdörren,
han stoppas av mammas röst.)

MAMMA

Gå inte Torbjörn. Gå inte nu. Jag behöver att du stannar. Det blir så tomt. Ditt rum. Affischerna på idrottsmän och serietidningarna. De ligger kvar. Kan du inte ta med nåt att äta i alla fall? Ta några smörgåsar?

TOBBE

Det behövs inte, mamma.

MAMMA

Det kan vara gott att hitta. Och en tomat.

GÖSTA

När tjejer ska grejas ska de mejas med Beyas.

MAMMA

(läser från ett papper med en
dikt på.)

My little boy... I look at the picture of you my little boy.
You are sitting on the floor with your favourite toy..
You were mine - do you remember those days?..
Your eyes were bright, like stars, in your face... The days
were full of song and joy... and you were mine, my little boy.
(kort paus)

I am looking in secret at you today... you are just going to
fly away... you are not mine - I must permit you to go... I don't
even whisper: I will miss you so... Your eyes are turned
towards another place... I just wonder: Do you remember those
days?

(paus. MAMMA sätter sig och
spelar på pianot)

Du fick den på din födelsedag när du fyllde sexton år. Jag
läste engelska då. Ett halvår senare hade du flyttat.
(TOBBE stoppar tillbaka
pappret i fotoalbumet och
lägger ner det i sin väska.)

TOBBE

(Tar upp listan ur sin väska
och ger den till GÖSTA)

Här är listan. Nu får du göra resten.

GÖSTA

Jag var bättre i tennis.

MAMMA

Jag ser dig på avstånd i dag. Men jag är här som det alltid
varit. Vi spelade tillsammans. Och vi pratade och skrattade.
Ibland ritade du. Så var det. Vi var ett. Nu glider du iväg,
bort från oss.

TOBBE

(kort paus)

Vet du vad hon hette, din syster som dog?

GÖSTA

Nej. Vem?

TOBBE

Som aldrig fick leva. Bara några minuter.

GÖSTA

Ska du ha det här?

TOBBE

Rakel.

GÖSTA

Jaha?

TOBBE

Hon hade fyllt trettiofem i år. Rakel. Säg det nästa gång.
Med respekt när du yttrar dig om henne.

GÖSTA

(tittar upp från listan han
fått från TOBBE)

Vilken matta är det du menar?

TOBBE

Den.

(pekar på pianomattan)

Den är för stor att ta med.

GÖSTA

Sätt dig ner, kan du inte göra det?

TOBBE

Det är för sent.

GÖSTA

Nej, vänta... vad fan är det som är för sent?

MAMMA

På vinden står det fortfarande en låda med dina gamla
skrivböcker. Jag har sparat dom. Och teckningar.

TOBBE

Allting är för sent och jag måste dra nu.

(TOBBE går ut från rummet och
ut genom ytterdörren.)

GÖSTA

Stanna.

MAMMA

Och morfars klocka.

AKT 1 SCEN 2

(GÖSTA sitter kvar i sin
fåtölj, tar fram en flaska
till, whiskey, eller gin den
här gången. MAMMA har svept
om sig en sjal.)

MAMMA

(om sjalen)

Titta här! Henne kunde du inte behålla heller. Inte ens
henne.

GÖSTA

Lägg ner!

MAMMA

Men den här blev kvar. Den glömde hon hos svärmor. Snygg är
den inte, men dyrt skulle det vara.

GÖSTA

Jag ville aldrig ha henne, det är sanningen.

MAMMA

Och så glömde hon den. Lätt fånget, lätt förgånget.

GÖSTA

Det var som att gifta sig med en kvarnsten om halsen. Som en
jävla medalj på all skit jag gjort.

MAMMA

Och ändå skulle du ha mig där på bröllopet. Hylla er kärlek...
Det såg väl vem som helst?

GÖSTA

Jaa. Hon var väl den enda som kunde tänka sig vara ihop med
mig. Det var ju bara hon som fanns.

MAMMA

Det är klart du ville ha henne. Du är väl inte dum?

GÖSTA

Hålla tyst, kunde du ha gjort, om det var viktigt för dig.
Det var ingen som tvingade dig att hålla tal.

MAMMA

Jag skäms. Det är skamligt.

GÖSTA

Hur kan du säga så? Är det synd om dig? Ska jag tycka synd om
dig?

MAMMA

Nu är det du som säger som det är, Gösta, på skarpen. Säg det
till Torbjörn att du ska vara med på banken. Att du ska ha
ditt låst på ett konto, inte ska få ut nånting.

GÖSTA

Det blir ingen bank för mig, Mamma.

MAMMA

Jo, du ska med och säga att du inte kan kontrollera det här
längre och att du därför inte kan få ut nåt. Vad som helst
kan ju hända. Du måste tänka på George (uttalar det
jeorj) också.

GÖSTA

George har det bra. Han har inte med här att göra.

MAMMA

Vem har tackat mig för att jag skyddat dig i alla år? Skylt över alla gånger, tagit på mig skulden i ditt ställe. Hållit dig undan. Tänk att jag lovade att inget skulle fattas dig, inför Gud till och med, men så är det väl med livet, just som nåt föds börjar det vittra sönder. Och det där bröllopstalet skäms jag för. Jag skulle ha sagt som det var istället. Rakt ut. Bara sagt det.

GÖSTA

Säg sanningen nu då, mamma.

MAMMA

Vem vill höra sanningen i ett bröllopstal?

GÖSTA

Ja, att hon var ful och inte trevlig alls. Bröllop, eller kalla det vad du vill. Jag fick en fru. Som städade hela tiden och skulle renovera. Och köpte städhjälp gjorde hon också, en litauer som gick runt och såg ledsen ut.

(dricker)

MAMMA

Nu däremot. När vi står här inne. Nu kan jag tänka mig det. Att höra sanningen.

GÖSTA

Gifflarna åkte till och med ur allsvenskan, på vår bröllopsdag, till och med det.

MAMMA

Du kunde inte behålla dina kamrater när du var liten heller. När du hade kalas var du så uppspelt att de inte vågade komma tillbaka.

GÖSTA

Och vad gjorde du då då?

MAMMA

De blev ju rädda för dig så upphetsad som du var. Nu är det du som sköter dig. Du har ett barn. Ta ansvar. Hör du det. Du kan det. Du har fått det av mig.

GÖSTA

Vad har jag fått av dig? Berätta det för mig!

MAMMA

Du var bara två och ett halvt år när du föll från soffbordet och bröt benet. Och jag bar på din bror då som var nyfödd. Om inte du då hade kunnat hjälpa till då... Jag klarade inte ett benbrott, hela vår tillvaro höll på att rasa samman. Jag var tvungen att lita på dig, att du kunde ta ansvar som två-och-ett-halvt-åring. Och då kunde du det...

GÖSTA

Ett benbrott. Var det vad jag fick av dig?

MAMMA

Nej du fick hyfs, och anständighet. Det fick du. Sitt inte där och påstå nåt annat. Du var så tapper då med ditt gips, på golvet, och alltid ett leende. Så minns jag det.

GÖSTA

Ska vi ta ett glas champagne? Finns det nån?

MAMMA

Du har så mycket, du måste se det. Du är en yrkesman. En grovjobbare i skolans tjänst.

GÖSTA

Dom hatar mig, morsan. Vänder sig bort i lärarrummet.

MAMMA

Att jobba i skolan är att knåda allas vår framtid. Det ska du vara stolt över. Din plats är i katedern. En plats för ansvar, fostran och kunskap. Och du är pappa också.

Det handlar om George nu. Han ringer hit, till mig, vet du det? Du måste ta hand om honom.

GÖSTA

George klarar sig. Han vet redan mer om världen än vad jag gör.

MAMMA

Han ringer mig och berättar vad som hänt. Vet du det? Han är orolig. Har du hört nu då, säger han, och jag går sönder.

GÖSTA

Det är hans jävla morsa. Han vet ingenting. Det är hon som håller på och snackar skit hela tiden. För att trycka till mig. Så är det.

MAMMA

Och varför skulle ni gifta er då?

GÖSTA

Det räcker nu!

MAMMA

Det är som om du vill plåga mig. Du njuter av det, att plåga mig. Det har du alltid gjort. Som om det var mitt fel. Du har gjort dig ensam för att göra mig illa. Och så kommer du hit varenda gång det hänt nåt och sitter där stum och odräglig. Jag har försökt. Som jag har försökt. År ut och år in för att du ska hitta till nåt. Jag har lirkat med dig som om du var ett barn för att du skulle bli lycklig. Varför är du alltid så ensam? Vi åkte till Kreta bara du och jag. Och du badade, och hjälpte mig att byta Metaxan till rätt sort. Då var vi lyckliga. Du var så framåt då. Du köpte en sidenskjorta med en drake på och ställde frågor på engelska fast du bara var tolv. Det var fint... Eller, var det Torbjörn? Vänta, jag rör nog ihop det.

GÖSTA

Sluta mamma, du är bara elak.

MAMMA

Nu vet jag inte längre. Men du hade alla förutsättningar. Du var älskad. Nej, det var ju med Torbjörn, det var det. Torbjörn, på Kreta. Torbjörn, var sitter du? Var är Torbjörn? Vad gjorde vi två? Gjorde vi aldrig nåt tillsammans, du och jag? Och varför är inte Torbjörn här? På ditt bröllop, vad har du sagt till honom egentligen? Tobbe? Har nån sett Torbjörn? Jag vill inte hålla tal om inte Torbjörn lyssnar. Kan nån hämta honom? Var är han nånstans? Har det hänt nåt? Vad är det som har hänt honom?

GÖSTA

Han knullar, mamma. Han ligger ute i buskarna nånstans och knullar på min bröllopsdag.

MAMMA

Om det är sant varför är det inte du som knullar i buskarna i så fall?

GÖSTA

Han knullar en av brudtärnorna.

MAMMA

Du ger mig inte annat än lögner och strunt. Har aldrig gjort. Ingen glädje alls. Bara en malande oro.

GÖSTA

Han knullar brudtärnan.

MAMMA

Jag vill inte höra säger jag. Torbjörn tar hand om sig själv. Han har ett fint liv. Du ska inte prata illa om det. Som bara ger mig sorger. Han älskar mig, men det tål inte du.

GÖSTA

Ja, vadå, honom älskar du väl. Om du nu kan älska. Jag vet inte. Hur skulle jag kunna veta det?

MAMMA

Vad är det du sitter och säger? Vad menar du?

GÖSTA

Det jag säger.

MAMMA

Och vad är det?

GÖSTA

Att du älskar den där knullmaskinen, men inte mig.

MAMMA

Fy. Håll du ditt snusk för dig själv.

GÖSTA

Vad vet du om mig egentligen?

MAMMA

(ropar)

Tobbe? Tobbe?!

GÖSTA

Jag har aldrig tvingat mig på nån. Inte dig och inte nån annan heller. Vet du vad de kallar mig, mamma? Vet du vad de skriver om mig?

MAMMA

Jag går sönder varje gång. Det är som knivar i mig.

GÖSTA

Vet du att det sitter en liten liberalfitta på tidningen där uppe och skriver kolumner om mig? Ett monster kallar hon mig. Vad vet hon om mig? Ingenting. Jag har aldrig sett henne. Det var en utsatt elev och jag försökte hjälpa henne, men hon var som en jävla målsökande robot.

Var det nån som var ett monster så var det väl hon. Och i förhören, jag har läst det själv. Hur hon ljuger. Men nu är hon nåt jävla sanningsvittne plötsligt. Som liberalfittan vet att det är synd om. Hon som bjöd ut sig till fyra stycken samtidigt i skolans omklädningsrum, och varit intagen på psyket fler gånger än jag bäddat sängen. Var är hennes samvete? Vad tänker hon på när hon går och lägger sig? Hon vet ju vad hon har gjort.

MAMMA

Nu räcker det. Ta dig samman! Du kan börja om!

GÖSTA

Nej, jag är rövknullad. Slut!
(paus)

Jag sökte inte upp henne. Det var hon som bönade och bad. Jag gjorde det för att trösta henne. Jag ville vara en vuxen som gick att lita på. Men hon var förtvivlad och bad mig. Men det säger han, brännvinsadvokaten att jag inte ska säga, för att ingen skulle tro på mig. För att det inte skulle vara trovärdigt och för att han inte kan stå och säga sanningen om henne i rätten för det skulle vara värre för mig. Sanningen är värre än att låta liberalfittan få rätt. Så är det, mamma. Precis så är det.

MAMMA

Skyll inte på nån annan. Inte på mig. Inte för saker du gjort. Inte för vem du är.

GÖSTA

Jag var tvungen att skriva på. Så sa advokaten. Jag är inte lärare längre. Men det räckte inte för de asen och hennes jävla morsa. Jag är glad att du slapp se det.

MAMMA

Jag ser allt. Det är det värsta. Allt du gör, allt du gjort.

GÖSTA

Gör du? Det var ingen som såg nånting. Men efteråt har alla sin bild alldeles klar ändå. Inklusiv dig. Efteråt är det synd om varenda annan jävel. Jag har inte gjort nåt fel... Men nu ska jag ta skiten.

MAMMA

Om du visste hur ont jag haft när jag sett dig råka illa ut. Då skulle du inte säga så. Sitta och anklaga mig. Det var skönt när du flyttade. Jag blev fri. Är det för att plåga mig som du kommer tillbaka gång på gång på gång? Som stanken efter ett råttkadaver som aldrig försvinner hur mycket man än städar.

GÖSTA

Har du vetat om det? Hela tiden och på sjukhuset...
(Han dricker direkt ur
flaskan)

MAMMA

Jag hade varit lycklig, om du bara lämnat mig ifred.

GÖSTA

Du visste det, alltså, va? Det är klart du visste.

MAMMA

(tar upp en lapp och håller
sitt brölloppstal)

Kära Gösta! Tänk att mitt lilla knyte i dag knyter äktenskapets band. När du föddes lovade jag att allt skulle finnas för dig. Du gjorde mig hel. Du läkte mig när jag såg in i dina ögon och höll din lilla hand. Det gjorde mig lugn. Mitt liv i det där lilla knytet. Så var det. Från den dagen visste jag att som du mår, så mår också jag.

GÖSTA

Vi skulle ha haft begravningen här istället. Och grävt ner dig här i gruset. Och festen också.

MAMMA

Och idag är jag glad, så då vet jag att det är du också, det litar jag på kära Gösta. För det du känner, det känner också jag. Men du är stor nu och all omsorg, all kärlek, jag kan inte längre stå för allt. Nu får andra hjälpa till, även om jag är här som jag alltid varit.

GÖSTA

Ja, jag spelade den gången på begravningen. För du sa det, att jag skulle det. För Rakel. På flöjten, som en marsch rakt ner i underjorden. För att jag var tvungen. Not för not... Och vet du, jag kände ingenting. Jo, det gjorde jag förresten. Jag var glad. Hör du det?

MAMMA

Det är du som måste ta ditt ansvar för dina handlingar, Gösta. Avsluta det du har påbörjat. Nu när du inte har någon annan.

GÖSTA

Och då hade det inte varit nåt jävla kaffe, och soppa. Då hade vi skjutit raketer ut över skogen.

(GÖSTA tar flagglinan och börjar knyta en snara.)

MAMMA

Jag har älskat er. Jag har älskat mina pojkar. Ingen ska säga nåt annat.

GÖSTA

Så ska jag ha det. Efter mig. En stor jävla fest in i dimman, här inne, för alla som vill. Öl och Jäger och rött vin. Och alla som kommer och spyr får ta med sig en matsked av min aska hem. Det är nog nu. I dag, som varje annan dag. Och sen sänka mig i havet - i ett lakan.

(GÖSTA gör ett försök att hänga sig i flagglinan.)

AKT 2 SCEN 1

(GÖSTA ligger på golvet i fosterställning med byxorna på trekvart. Om halsen har han flagglinan i en snara. Det har börjat ljusna men är fortfarande natt. MARIA står framför honom med jackan på armen. MAMMA sitter vid pianot.)

MARIA

Tobbe!

(Tystnad. Hon tar ett steg mot Gösta)

Gösta?

MAMMA

Tyst. Låt honom vara.

MARIA

Gösta, är du vaken? Vad är det som har hänt?

MAMMA

Låt bli honom. Hör du inte vad jag säger?

MARIA

(sätter sig vid Gösta och tar hans huvud i sitt knä.)

Kan du vakna. Hör du mig?

(Gösta rosslar till och spyr på Marias kläder.)

MARIA

Faan, Gösta!

MAMMA

Det blir bara problem. Ser du inte det? Om du vill ha nåt här inne så kan du ta det. Smycken eller så. Porslin. Pälsar. Så kan du gå sen.

MARIA
(får tag i sjalen från Göstas
ex. Torkar spya med den.)

Är det jag som är problemet här?

MAMMA

Gå till dina barn istället. Till dina flickor. Här finns ingenting för dig att hämta.

MARIA

Gösta. Skärp dig nu. Kan du vakna? Jag behöver dig.

MAMMA

Nu räcker det. Du ska inte komma i närheten av mina pojkar. Du är inte välkommen. Hör du det? Han behöver sova.

MARIA

Håll tyst. Han är ett fyllo. Ser du inte det? Som dricker som ingen annan. Din son. En fyllehund fick du. Och sen har jag aldrig varit fin nog för dig.

MAMMA

Och det säger du? Som skickar bort dina egna barn på ett tåg mitt i natten, ensamma. Du ska inte ta dig ton här. Prata inte om omsorg med mig.

MARIA

Gösta! Jag vet att du hör mig.
(hon tar av sina nedspydda
byxor och sveper om sig en
filt istället och sätter sig
i fåtöljen)

Jag orkar inga fler lögner nu. Jag behöver en man. Inte en trasa. Kan inte nån för ett endaste ögonblick vara en man?

MAMMA

Det finns ingenting, inte en sak, som jag fått av en man, inte ens från min pappa, som jag inte har fått skaffa själv. När mamma var sjuk fick jag laga maten och tvätta, sen skicka han iväg mig på somrarna när mamma fick komma hem.

Så jag hamnade hos de andra svinen. Usch! Vidrigt var det. Dom skulle ha mig att ligga i deras säng, och hon sa ingenting, så kvinna hon var, fast hon visste. Hon visste!

MARIA

Nej, det är väl det som är problemet. Kärringar överallt.

MAMMA

Min första man han drev oss i konkurs och misshandlade mig med en stol innan jag rymde med mina små. Och inte vågade jag åka hem heller. Jag var trettio då. Och med nästa man, var jag fyrtio vid konkursen. Och så har det varit. Det finns ingenting för dig här. Han är samma sort. Ser du inte det där han ligger?

MARIA

Och vems fel är det?

MAMMA

Han behöver bara sova en stund. Och du kan gå igen. Ingen skulle märka något. Ingen behöver säga nåt. Det finns inget att prata om. Jag ber dig. Lämna honom.

MARIA

(tar ett vinglas och håller
det över GÖSTAS ansikte)

Jag behöver att du vaknar nu. God morgon.

GÖSTA

Maria? Jag vaknar hos dig. Så är det. Du går bredvid mig. Han knullar brudtärnan.

MARIA

Gör han? Vet du var du är nånstans? Gösta, vart ska du? Baren är åt det hållet.

GÖSTA

(medan han kryper med
flagglinan släpande efter
sig som ett koppel)

Bredvid mig - genom nätterna - spottet. Det skulle han veta,
min bror. Att när jag vaknar så är det du.

(paus)

Får jag..

(paus)

lov?

MARIA

(hjälpes GÖSTA upp i
fåtöljen. De tittar på
varandra)

Jaa, det får du, gör vad du vill. Nu kan du göra vad du vill.

GÖSTA

Jag är inte jag. Allt är annorlunda. Du.

MARIA

(sätter sig på fåtöljens
armstöd och tar GÖSTA huvud
i sina armar)

Så ja.

GÖSTA

(med slutna ögon)

Bara du. De är ledsna, jag glad, vi är inte de besvikna. Och
du är min.

MARIA

Jag väntar inte längre nu. Det är över. Finns inget mer att
gråta över. Inga fler tårar.

GÖSTA

Fri med dig. Och löven på Alexanderplatz. På promenad. Ta av
mig skiten nu. Av med det. All smuts. Eleverna, rektor,
kolleger och kärringar som stirrar, allihop - ni kan vara
ledsna - och jag är ifred.

MARIA

Ja, vi kan gå där igen.

(har rest sig och gått fram
till barskåpet.)

Vad dricker du?

GÖSTA

Ingenting. Jag behöver inte det. Ändå. Nykter, när jag
dricker.

MARIA

Svart champagne - det är vad vi behöver nu. Finns det? Vi kan
fira.

GÖSTA

Där. Under den Linden. Allén. Och muren är sprucken. Genom
stan. Lindarna. Där är vi. Och ett litet kafé som är varmt.
Som det... skulle. För jag. Är.

MARIA

Förlåt, Gösta. Jag kunde inte bättre. Förlåt mig.

GÖSTA

Just vaknade och på ena sidan fönster med glada som ser oss.
Alla kan se. Tittar och... Vi går. Vi är med. Med din varma
hand. På promenad.

(Ser Maria bakifrån)

Gråter du?

MARIA

Nej, jag är glad. Vi ska dit igen. Vi ska riva muren. Vi gör
det.

GÖSTA

Det var jag. Först. Före honom.

(GÖSTA står så nära att han
kan ta på henne men han gör
det inte.)

MARIA

Du bara drog dig undan i kyrkan. Varför gjorde du det? Vid kistan. Vi skulle stå där tillsammans men du... Och vid soppan, några stela ord, det var allt, knappt en kram, och sen hade du åkt. Och sen var det min tur, ivägpackad som ett kolli. Men tåget var försenat. Där satt vi, jag och flickorna, och jag kände hur det rann iväg. Allt rann iväg. Sen kunde jag inte åka, kunde inte kliva på.

(tar tag i snaran, håller den i sin hand.)

Vad är det här?

GÖSTA

Det här?

MARIA

Skulle du hänga dig?

GÖSTA

Ja. Var det inte det jag gjorde? Förlåt. Jag trodde...

MARIA

Lägg av.

GÖSTA

Jag gjorde det.

(pekar)

Där.

MARIA

Vad trodde du? Att du skulle slippa allt? Bara sluta ögonen. Lite på fyllan. Du kommer aldrig att slippa ifrån det här. Så lägg av. Får jag se.

(Hon hjälper till att få bort snaran från GÖSTAS hals. Den har gjort ett ordentligt märke i huden.)

Gör det ont?

(GÖSTA tar tag i hennes överarmar medan MARIA försiktigt lossar flagglinan. Han gör det för att hålla balansen men knuten sitter hårt och det tar lite tid för henne att få upp den. Han tittar in i hennes ögon och greppet blir allt stadigare.)

GÖSTA

Jag såg dig då. I Berlin. Livet med dig.

MARIA

Jag hjälper dig.

GÖSTA

Hjälper du mig?

MARIA

Aj, du får släppa om jag ska. Aj.

(Hon försöker freda sig, men GÖSTA är starkare, efter en liten "dans" runt i rummet trycker han ner henne i fåtöljen)

GÖSTA

Förlåt. Förlåt.

(Han släpper taget)

MARIA

Nej, kom igen. Bli inte rädd. Kom igen i stället.

GÖSTA

Förlåt. Är du nykter?

MARIA

Du behöver inte vara rädd. Det är bara jag.

GÖSTA

Jag är inte nykter.

MARIA

Prata med mig.

GÖSTA

Varför är du här? Är du här?
(kort paus)

Tobbe?

MARIA

Han är inte här. Han kommer inte tillbaka mer. Det stod väldigt klart när han släppte av oss på stationen.

GÖSTA

Nej nej. Inte Tobbe. Han är här. Nånstans. Han var ju här.
Är.

MARIA

Nej. Vi sa hej då.

GÖSTA

Han skulle till macken sa han tror jag.

MARIA

Försvinn inte nu. Alla ljuger hela tiden. Du ljög, och han ljög. Överallt var det lögner. Såg du inte det? I kyrkan.

GÖSTA

Han borde va här nu.

MARIA

Hör du inte?

(fyller sitt glas under
repliken)

Han hade bara väntat på att hon skulle dö. Han sörjer inte.
Inte jag heller. Varför skulle jag det? Han kommer inte att
störa oss mer.

GÖSTA

Du räddade mig till rien. Inget. Nothing. Noll. Som en elefant är jag... tillbaka till födelseplatsen. Lesssenfanten, så kallade han mig. Men skit samma. Jag är ju död ändå.

MARIA

Ingen ska längre säga åt mig vad jag ska göra. Jag sa farväl till alltihop med den där rosen på kistan. Jag följer mig själv nu.

GÖSTA

Jag såg inget ljus i tunneln. Det finns inget ljus på andra sidan. Det är bara svart, så är det. Svart. Egentligen är jag död nu, men det är ditt fel.

MARIA

Varför tittade du inte på mig i kyrkan idag?

GÖSTA

Jo, det gjorde jag.

MARIA

När då?

GÖSTA

Hela tiden.

(kort paus)

Jag ville säga... Maria, du vet, då när du ringde. Och sen på sjukhuset. Med morsan... alltså det var det jag ville säga i dag... till dig att du inte skulle... vara ledsen tror jag. Om det gick, men jag kom inte på nåt bra sätt att säga det så jag sa ingenting. Det svinet har aldrig brytt sig. Om nåt. Mig. Han är ett svin.

MARIA

Det har jag vetat om sen länge.

GÖSTA

Han valde samma begravningsentreprenör som begravde Christer Pettersson. Han låg där i kylen, månad efter månad, Christer, och ingen ville ha hans kropp. Men då ryckte Arne in. Det står på nätet. Och i dag med morsan. Det fixade Tobbe. Han var billigast. Och sen skulle ha mig att ta honom i hand.

MARIA

Jag skulle sitta bredvid dig, men du tittade inte ens på mig.

GÖSTA

Han skulle ha mig att ta i hand med den jävla dödgravaren. Men jag markerade, det gjorde jag. Christer Pettersson.

MARIA

Om du hade suttit hos mig, då hade nåt varit äkta i alla fall.

GÖSTA

Jag ville bara säga det, att du inte skulle vara ledsen, och att jag är glad att det blev nåt av dig.

MARIA

Jag vill följa med dig. Får jag följa med? Dit upp? Hur är det där uppe?

GÖSTA

Det är inte alls. Ingenting. Finns ingenting. Sa jag det att hon kramade mig? I hissen.

MARIA

Vem?

GÖSTA

Skyddsombudet. Kramade mig. Nu sista dan innan jag åkte ner. Sa att hon var så glad att se mig. Jag skulle bara lämna in datorn. Jag fatta ingenting. Glad att se mig. Och det där sista provet som jag höll på med när han ringde.

Nån annan får rätta färdigt. Jag har inte kunnat ta i dom.
Säg inget till Tobbe.

MARIA

Hon har ingen rätt att göra det. Krama dig.

GÖSTA

Jag går inte tillbaka. Inte dit. Jag bränner det hellre om
det är nåt mer som ska lämnas in.

MARIA

Dom har ingen rätt. Dom ser inte dig. Men du får komma till
mig nu...

GÖSTA

Hon sa: Jag är så glad att du är här. Som till ett barn. Du
kramar fan inte mig tänkte jag och var helt stel. Men hon
hade sina känslor. Helt översvallad, märkte ingenting, och
tryckte kroppen mot mig. Det var så jobbigt för henne att
förstöra mitt liv och rykte att hon behövde en kram. Jag
behövde fan ingen kram. Jag ville slå henne rakt över munnen.
Slå sönder de där falska, onda läpparna och sen trycka in
kuken så att hon inte kunde skrika. Det var vad jag ville
göra.

MARIA

Jag låg till och med naken i din säng. Men du rörde mig
aldrig. Jag förstod det inte. Jag kan bli ditt verktyg, din
alkoholist nu. Får jag krama dig?

GÖSTA

Skyddsombudet. Hon sa alla dom där sakerna om mig. Skicka
mejl till alla om mig. Föräldrarna, utan att ställa en enda
fråga. Hon kunde säga vad som helst, och sen var hon glad att
se mig.

MARIA

Du öppnade inte en gång när jag knackade på hos dig. Men när hon hade gått och du blev ensam igen fick jag ligga i sängen, i hennes värme.

GÖSTA

Hon kanske vann, eller ångrar sig. Men jag skiter i det. I hennes mun.

MARIA

Men du rörde mig aldrig. Kom. Vi gör det i din mammas säng. Knulla mig.

GÖSTA

Sluta.

MARIA

Du ska bara ge mig det du gav till henne.

GÖSTA

Hon fick inte ett skit. Ingen fick nåt. Aldrig.

MARIA

Det är inte sant... Varför gick du den gången i Berlin?

GÖSTA

Du blev nåt. Inte med mig.

MARIA

Jag förstod det aldrig. Varför gick du?

GÖSTA

Men det var jag som fick in dig på kursen. Vi fikade efter föreläsningarna. Karlsbader, bästa bullen.

MARIA

Du skulle till Berlin på stipendium. Och jag skulle hänga med. Vi skulle vara där när muren föll. Jag hade en skruvmejsel och en hammare.

Men Tobbe skulle köra oss plötsligt sa du. För att ni inte hade setts på länge. Och när vi väl var där så lämnade du honom med mig alldeles ensam.

GÖSTA

Ni var inte kvar när jag kom tillbaka.

MARIA

Du lämna oss. Med flit.

GÖSTA

Nej.

MARIA

Jo det gjorde du. Du lämnade oss. Sen körde han runt mig i stan i sin bil, för att få prata och låtsades att han inte hittade.

(paus. MARIA går till
barskåpet. Häller upp ett
stort glas gin. Hon stirrar
på det)

Mitt krypande. Det är äckligt. Jag måste skärpa mig. Lägga band på mig.

GÖSTA

Nej det är det verkligen inte.

MARIA

Jag fattar att ni nästan spyr på mig. Feg var du.

GÖSTA

Var jag?

MARIA

(sveper glaset lugnt och utan
svårighet, som om det var
juice. Hon sjunker ner i
soffan)

Är jag äcklig?

GÖSTA

Du är vacker.

MARIA

Men det är ju bara lögner.

GÖSTA

Nej, jag menar det.

MARIA

(Paus, tittar upp på GÖSTA)

Du är inte den enda som vill dö. Du har aldrig stått upp för mig.

GÖSTA

Han kommer snart. Han kommer och sen ska ni åka.

MARIA

Försökte du hänga dig? Var det skönt?

GÖSTA

Nej, inte ens det.

MARIA

(hon tar GÖSTAS hand i sin)

Du har fina händer.

(Han drar bort sin hand)

Vad är det?

GÖSTA

Det går inte. Det här går inte. Nej, nej. Nej.

MARIA

Varför inte då? Det är ingen här att vara rädd för längre. Inte din mamma. Och inte han. Och inte elever och rektor och tanter eller vad du sa.

GÖSTA

Sa jag det? När?

MARIA

När du var död. Nyss. Vad är du rädd för?

GÖSTA

Inget. Och ingen säger inget längre, åtminstone inte till mig. Ingen säger inget. Och det som sägs är inte sant.

MARIA

Du var ju mer levande som död. Du borde vara död hela tiden. Så du kunde prata.

GÖSTA

Skit i mig. Jag är bara en jävla pensionär. Du kan inte sitta här.

MARIA

Du ska ta hand om mig nu. Du lämnar inte mig en gång till. Då får du säga det i så fall. Säg det och stå för det. Jag kan somna om du vill.

GÖSTA

Nej, nej nej. Du ska inte somna nu. Vill du dricka nåt?

MARIA

Nej. Jag vill inte fly mer.

GÖSTA

Du ska gå. Till ditt. Skynda dig så kanske du hinner ikapp honom.

MARIA

Jag stannar här.

GÖSTA

Allvarligt. Gör det.

MARIA

Hos dig.

GÖSTA

Det här är inte rätt. Kom igen. Stick efter honom. Du har inget med mig att göra.

MARIA

Inga mer lögner.

GÖSTA

Nej, det blir förstört. Allt. Jag smittar. Gå nu. Snälla.

(GÖSTA tar tag i MARIAS arm för att dra henne mot utgången. Med sin fria hand slår MARIA till honom i ansiktet. De stannar upp för ett ögonblick och tittar på varandra med förvåning. Sen slår hon till honom en gång till så att han släpper taget.)

MARIA

(lugnt)

Säg för faan inte till mig vad jag ska göra. Gör vad du vill. Gör det. Som på sjukhuset. Du får gör illa mig om du vill. Men du ska ta hand om mig. Du behöver inte ens vara rädd om mig.

GÖSTA

Jag ska ta hand om dig.

MARIA

Jag vill att du gör illa mig. Jag kanske också vill försvinna.

(MARIA lägger sig på rygg i soffan och sluter ögonen. Lång tystnad.)

GÖSTA

Jag kan inte.

(paus)

Maria, jag kan inte.

(paus)

Du. Sätt dig upp. Du fattar inte. Jag har förstört. Allt. Med skit, Maria. Det måste få ett slut.

(kort paus)

Jag visste ju att det var fel. Men hon fortsatte.

(Han pressar fram varje ord,
börjar knäppa upp skjortan)

Hon smsade mig. Såg mig. Skrev att hon ville att jag skulle vara hos henne. Trösta henne. Och jag kunde följa hennes ögon. Inte i skolan. Men på kvällarna. I tankarna. Jag satt och väntade på de där sms:en. Jag ville inte ha dom, för jag visste att det var fel, men jag satt ändå och väntade. Och jag tog upp det på elevvården, så hon skulle få hjälp, men ingen brydde sig. Ingen annan. Bara jag. Så vi träffades till slut. Fikade.

(sliter av sig skjortan)

Av med skiten!

(kort paus)

Jag kunde inte vara ute med henne, en elev, så hon kom till mig istället när George var borta. Stod därutanför i gul jacka. Sov hos mig. För ingen saknade henne sa hon. Sen fick hennes mamma reda på det, och skyddsombudet, och hela helvetet åt helvete.

MARIA

(har satt sig upp i soffan
under monologen, hon går
till spritskåpet och tar
svenska flaggan och sveper
om honom, håller om honom
och om hans ansikte)

Du behöver inte.

GÖSTA

Hon tjtade. Ville bli våldtagen sa hon. Av mig, och jag gjorde det... för hon ville det. Det sa hon. Och om hon inte sa det så vet jag det ändå.

MARIA

Stackars dig.

(MARIA går och lägger sig på
rygg i soffan igen)

GÖSTA

Hennes mamma kom och skrek utanför fönstret. Och George var
där också. Jag låg på henne. Förstår du?

(har svårt att andas)

Nej. Jag ska inte skylla mer... Jag förtjänar det värsta. Jag
har gjort det värsta. Och jag kan ändå inte jobba kvar. Jag
såg henne igen, för några dagar sen. Hon gick åt ett annat
håll då när hon såg mig. Tittade bort. Allt jag rör vid går
sönder. Ändå är hon så vacker. Jag är den enda som ser hur
vacker hon är. Så nu ska du lämna mig. Bara gå. Det måste ta
slut.

(MARIA ligger still med
slutna ögon. GÖSTA tittar på
henne. Paus.)

Jag kan göra slut på det. Jag kan förstöra vad som helst.
Sätt dig upp, Maria. Gör det inte så här. Vad vill du, Maria...
Jag står här bara. Och tittar. Det är du och jag, och jag
bara tittar. Du och jag här.

(Han går till henne, flaggan
hänger som en mantel)

Och du sover. Inget händer dig. Inget händer då. Jag ska bara
titta. Det kan jag göra.

(GÖSTA knäböjer bredvid
MARIA)

Jag har gjort min plikt. Jag har avslutat det jag påbörjat.
(TOBBE kommer in i rummet.)

Och då är väl allt mitt fel. Jag är monstret. Säg nej, eller
somna så är jag borta sen. För sen är det över. Jag vill inte
mer. Bara se dig.

(han tar på MARIA)

Bara en gång. Sen vila...

(han krånglar med filten och
blusen. MARIA gör inget
motstånd)

Du är så fin. Så. Hela skiten ska jag ge dig. Du ska få det.
Som du behöver. Som du vill. Om du inte säger nej så vill du.
För du sover.

(han börjar krångla med
trosorna)

AKT 2 SCEN 2

TOBBE

Vad håller ni på med?

(Han sätter ner
axelremsväskan med sakerna
han tog i akt 1 på golvet,
med en smäll.)

GÖSTA

(reser sig hastigt och
slänger flaggan över MARIAS
kropp)

Hej, hej, för fan.

TOBBE

Du åker ut i kväll. Nu. Jag menar allvar.

GÖSTA

Ja... men, ja, jag somnade till liksom.

TOBBE

Jag ska ta bilder på det här och anmäla er båda två. Samma
dag som hon begravs. Rena skändningen. Jag ska anmäla dig.

GÖSTA

Det blev lite mycket, men det är lugnt.

TOBBE

Nu är det bra. Här ser ut som en svinstia.

GÖSTA

Jag fixar allt. Jag gör det. Det är inget som är förstört.

MARIA
(lugnt, till TOBBE)

Var har du varit?

TOBBE

Ute.

MARIA

Vart då?

TOBBE

Ni har lekt runkbrottning med hela huset. Jag trodde ni hade en gnutta värdighet i er, en gnutta skönhet, men jag tog fel. Det här är mitt liv. En kloakvåg som sköljer över allt. Det här är vad som händer.

GÖSTA

Jag tar hand om det.

TOBBE

Du kan inte ta hand om nånting. Inget fint kan växa i närheten av dig. För du har ingen själ. Du ska ut. Du förvandlar det här hemmet till en bordell.

GÖSTA

Gå inte på henne nu. Det var inte hennes fel.

TOBBE
(ser boken går fram och
plockar upp den)

Jag ångrar att jag inte kasta ut dig direkt. Den här ska du inte få i alla fall. Den här är min.

MARIA

Jag vet var du har varit. Jag har läst alltihop, vartenda mejl.

TOBBE

Vadå läst?

MARIA

Du har skrivit till henne, prästen, i dag. Vartenda jävla mejl! Hur du längtar - jag kan inte ens säga det. Vad är det du har gjort?

TOBBE

Jag?

MARIA

Du ja.

TOBBE

Jag har inte gjort nåt. Jag är väl den enda som inte gjort nåt.

(GÖSTA gör en ansats att gå ut ur rummet)

Nej, nej. Du stannar. Du går ingenstans.

(Går försiktigt fram till MARIA för att krama henne)

MARIA

Har du ingenting att säga? Rör mig inte! Du stinker prästäckel. Du stinker av henne. Hur kunde du göra så mot mig?

TOBBE

Vänta nu. Kom. Kom till mig. Lägg av. Jag vet inte vad du tror, men det är fel.

MARIA

Jag tror ingenting. Det är väl hon som tror. I kyrkan. Det är så vidrigt. Och så presenterar du mig. Jag skakade handen som hon runkar dig med. Och läpparna. Dom där röda fläskiga läpparna som hon slafsar runt på dig med, som du knullar med. Dom pratar med mig.

TOBBE

Sluta nu.

MARIA

Och fin också va? Som jag aldrig kunde vara. Nu är du kär va?
Fint att ni älskar varandra.

GÖSTA

Nej. Är det nån som vill ha bacon?
(GÖSTA reser sig för att gå
ut ur rummet)

TOBBE

Sätt dig ner!

MARIA

Så nu har du knullat prästen också.

GÖSTA

... eller - jag vet inte.

MARIA

Guds lilla slyniga, smutsiga tjänarinna. Vad gjorde ni? Vad
gjorde du med henne i kväll?

TOBBE

Jag har begravt min mamma. Det är vad jag har gjort. Men vad
är det ni håller på med? Det undrar jag.

MARIA

Tror du jag är dum? Du har knullat, det är vad du har gjort.

TOBBE

Det har jag absolut inte.

MARIA

Jag vill se vad du tar med dig när du ska knulla henne.
(går fram och tar TOBBES
väska. Håller ut innehållet
på golvet)

TOBBE

(till Gösta)

Nu är du nöjd, nu va?

MARIA

Det här? Vad gjorde ni med det här? Ingen bibel?

TOBBE

Ser du inte att jag står här, att jag valt dig.

MARIA

Hur kan du med att stå och säga så?

TOBBE

Som jag alltid gör. Det är sant.

GÖSTA

Tobbe, vi skiter i det här nu.

MARIA

Är det? "Jag trycker fingrarna i din fitta. Ser ditt hår på kudden... och dina ögon..." Har hon pillat på de här grejerna?
(tar mozartbysten i handen)

TOBBE

Sluta. Nu är vi ju här hela lyckliga familjen.

MARIA

Suger hon dig? Hon som ser rakt in i din själ.

TOBBE

Jag har inte skrivit så. Det där stämmer inte. Var försiktig med den där.

GÖSTA

Vi går och lägger oss. Eller äter nåt.

MARIA

Vadå den här?

(kastar Mozartbysten i
golvet. Den spricker itu i
flera delar.)

Jag har läst det, Tobbe. Med egna ögon.

TOBBE

Du är galen. Ser du inte det?

MARIA

Att du vet att du är hennes - för alltid. Så har du aldrig sagt till mig. Att det svider i bröstet på dig av längtan att få hålla i henne. Det är skönt att se att du har kontakt med ditt känsloliv. Att du kan sätta ord på det. Att du kan berätta om din själ för henne. Det har du ju aldrig kunnat med mig.

TOBBE

Efter den ormgropen jag kommer in till? Hur jag kan med? Frågar du mig det?

MARIA

Vad fint att du har hittat det nu.

TOBBE

Om vi ska vara ärliga för ett ögonblick.

MARIA

Ärlig?! Ska du va ärlig? Hur kan du ens ta det ordet i din mun?

TOBBE

(till Gösta)

Vad är det du har sagt till henne?

MARIA

Fattar du inte vad du gjort?

TOBBE

Vad är det för skithistorier du har hittat på?

MARIA

Vad skulle han ha sagt? Han har inte sagt nånting.

GÖSTA

Vi prata om Berlin. Att ni knullade i Berlin, det pratade vi om. När jag låg bredvid er och ni trodde jag sov. Sånt var det vi prata om.

MARIA

Allt du varit för mig är lögn.

TOBBE

Det du har läst nu, dom där jävla mejlen, finns ingen sanning i, nej. Men du och jag är sanningen. Det är skillnad. Och jag ljuger inte.

GÖSTA

Hon var min bästa vän då, och det var vi som skulle resa till Berlin, men då skulle du plötsligt med och köra. I din Alfa Romeo. Du visste mycket väl.

TOBBE

Bästa vän? Så hette det inte då. Nu däremot, om man tolkar kroppsspråket, nu är ni tydligen mycket mer än goda vänner.

GÖSTA

Det bara blev så.

TOBBE

Så då passade det ju bra då att jag fick ta hand om allt med mamma nu då. Ja, men då så. Ta henne för fan. Ni blir säkert ett vackert par. Ni kan ju passa på att ansöka om hindersprövning nu då när han ändå är i tingsrätten. Det passar ju bra. Pedofilens nya fru blir du då.

MARIA

Håll käften ditt jävla as. Hellre det i så fall. Vad vet du om nånting?

GÖSTA

Hon var arton. Sjutton år då. Och det var inget fel. Hon var min elev. Det är mitt brott. Om du undrar. Först ville ingen driva ärendet, för det var ju ingenting, förutom att jag aldrig kan vara lärare mer. Hennes satans morsa hittade en åklagare, som vänder och vrider och utelämnar vittnesmål, och som drivs av hat mot såna som mig. För jag älskade henne.

Och varken jag eller min advokat orkade hålla emot till slut, så ja, jag ska till tingsrätten. Och dom får väl döma mig då. Så är det. Om du undrar.

(Gösta har ställt sig upp och går nu ut ur rummet.)

TOBBE

Fy fan, vad du är tragisk. Vi kan inte stanna här, Maria. Jag blir galen här inne. Vi får åka någonstans, vi åker och pratar.

MARIA

Vart då?

TOBBE

Direkt hem om du vill. Så får du sova. Eller till hotellet. Jag har kvar rummet. Vi kan prata om allt. Men inte här.

MARIA

Vi har inget hem. Du vet inte vad ett hem är. Ska du ta mig till rummet där du knullar med henne?

TOBBE

Det är inte det rummet för fan. Det skulle jag aldrig göra.

MARIA

Jag går inte någonstans med dig längre. Jag vet inte vem du är. Du är vidrig.

TOBBE

Ingenting hände. Jag skulle aldrig göra dig så illa.

MARIA

Jag trodde att vi var vänner. På riktigt. Att vi hade ett hem. Men det är många år sen vi hade det. Och inget har du att säga. Inte ett ord till förklaring.

TOBBE

Du har läst det du har läst. Men du hör nåt annat än det som står. Du febrar. Det är fantasier.

Det som mal i dig är inte sant. Maria, tro mig. Onda fantasier. Det är därför vi måste härifrån. Och prata. Jag älskar dig. Jag ska visa dig hur det är, till ett rum med en säng där vi kan vila ut.

MARIA

Du skrev till henne i dag. Du begraver din mamma, och delar dina tankar med henne inte mig.

TOBBE

Men hon är inget!

(kort paus)

Det var en flirt, ett ögonblick. Möjligen. Luft.

MARIA

Att jag inte slår ihjäl dig.

TOBBE

Allt är borta. Finns inte. Det är en mardröm. Men det var aldrig nåt på riktigt. Vi ville inget på riktigt.

MARIA

Vi? Vilket jävla vi? Är du vi med henne nu?

TOBBE

Jag är inget vi med henne. Det sa jag inte.

MARIA

Jo, det är precis det du gör. Sluta ljug! Jag spyr på dig.

TOBBE

Jag försökte förklara...

MARIA

Ni skulle fly i natt. Ni. Sa du. Ni. "In i varandra." Det var därför du tog med sakerna. Du skulle inte hit mer.

(kort paus)

Hon är här. Eller hur? Så är det. Hon är här utanför.

TOBBE

Nej nej nej. För fan.

MARIA

Var är hon då?

TOBBE

Jag vet ingenting om henne. Jag har inte med henne att göra. Hon är borta.

MARIA

Du skrev till henne från min dator. Var det när jag duschade och du låg i hotellsängen. Har du knullat henne där? Använd min dator.

TOBBE

Du skenar. Märker du inte det?

MARIA

Var har du knullat henne då? På hotell?

TOBBE

Du vill inte in i det där.

MARIA

(lugnt)

Svara nu för helvete.

TOBBE

Ja. På hotell. Ett annat.

MARIA

Fy fan.

TOBBE

Jag ska säga allt. I morgon bitti.

MARIA

I morgon finns inte. Hur kan du bara krossa mig? Så enkelt? Som ingenting. Du hatar mig verkligen.

TOBBE

Nej verkligen inte.

MARIA

Som om hon var enda gången! Det har pågått i årtal, dag efter dag. Som om jag inte har fattat. Tror du jag är dum? Och ditt smygrunkande. Du har aldrig velat ha mig. Du har tagit varje chans du har fått. Du ville aldrig ha mig och jag vet varför.

TOBBE

Hon finns inte. Det är slut.

MARIA

Ja, det kan du ge dig på att det är.

TOBBE

(Efter en paus)

Det är sant det att jag skulle träffa henne och jag var nästan ända framme. Hon satt på Lövudden. I bilen. Jag såg henne i ljuset från hennes mobil.

MARIA

Du ljuger. Jag ser det.

TOBBE

Hon skickade sms:et, jag såg det, och några sekunder senare surra det till i fickan.

MARIA

Jag gick på det. Gav dig min kärlek. Jag ville så gärna tro att du älskade mig. Så jag lät dig ljuga.

TOBBE

Jag väntar, stod det. I sms:et. Och plötsligt var fantasin fylld av krav. En mardröm. Det var aldrig menat för mig.

MARIA

Du vill inte ha mig. Men att du gör det så här...

TOBBE

Men du hör inte på vad jag säger. Du är för fan allt jag vill ha.

MARIA

Rygg mot rygg sa du.

TOBBE

Så idiotiskt.

MARIA

Kalla mig inte idiot! Du fick mig att tro att det fanns nåt mellan oss. Att jag dög. I stället har du förnedrat mig med att knulla andra. Skämts för mig inför dina vänner. För jag ville så gärna ha dig kvar... Men du var aldrig där - aldrig med mig.

TOBBE

Jag är där med dig - har varit det varenda dag. Jag har gett dig allt. Jag har pusslat ihop dig när du varit deprimerad, jag har uppfostrat våra barn, betalt våra räkningar. Jag har byggt huset du bor i. Jag gör matlådor, tvättar dina trosor, föder dina jävla höns. Allt medan du drömmer om... jag vet inte ens vad det är du drömmer om. Är det nån som byggt din dröm så är det jag. Är det nån som har andats, levt och slitit för den här familjen så är det väl för fan jag.

MARIA

Gå till henne.

TOBBE

Är det inte värt nånting längre, de här senaste tjugofem åren?

MARIA

Det var det där huset. Med verandan man såg havet från. Som besatt. När det bara vi och de andra kvar. Du höjde med en halv miljon - för att knäcka dom.

TOBBE

Du ville väl du också. Man är tvungen att klappa till.

MARIA

Men jag ville ju inte in i det där huset. Jag ville leva i nåt verkligt. Jag såg ju vansinnet i alltihop, fantasierna. Och då svek jag dig. Sen dess har du sett ner på mig.

TOBBE

Nej, jag är glad för det i dag.

MARIA

Din kärlek dog.

TOBBE

Jag byggde ett helt liv så som du ville ha det.

MARIA

Du frågade aldrig varför jag sa nej till huset. Det ville du aldrig veta. Du vet inte ens vad jag drömmer om.

TOBBE

Jo det vet jag. Du tycker ju att jag borde bli bonde säger du. Ett enkelt liv. Jobba med kroppen istället. Som Kungen.

MARIA

Du får panik om jag anmäler mig till en kvällskurs. Så rädd är du.

TOBBE

Om jag lagt samma slit, samma kärlek på nåt annat så hade mitt liv varit väldigt annorlunda. Utan mig vore du inget. Jag byggde dig.

(kort paus)

För att jag älskar dig.

MARIA

Gå och gör allt det där då. Gör det nu.

TOBBE

Nej...

MARIA

Det finns inget kvar mellan oss, Tobbe.

TOBBE

Varje spik, varje plank, varje sten innehåller min kärlek till dig. Du fick din pärlspont, eller hur?

MARIA

Vad heter hotellet? Varför tog du inte mig till ett hotell - och knullade mig? Jag vill ju inget hellre.

TOBBE

Har jag inte gjort det tillräckligt? Är det vad du vill?

MARIA

Hur vill hon ha det? Hur vill hon att du gör med hennes fitta? Skriker hon?

TOBBE

Lägg av nu.

MARIA

Dom mejlen. Dom orden är det mest svekfulla, det elakaste, hänsynslösa...

TOBBE

Den här var väl det bästa som kunde hända. Nu njuter du. Nu fick du en riktigt jävla depression att gå in i. Som att bo med en orm som kramar livet ur en. Den här kommer du att kunna suga på i årtal. Eller hur? Nu ska det lidas. Det här gillar han nog, Gösta. Gösta! Sover du?!

MARIA

Det enda du bryr dig om är dig själv och din uppblåsta storslagenhet. Du vet ingenting om mig. Eller vad jag behöver.

TOBBE

Det är inte mig det är synd om. Det är inte jag som klagar och lider. Det gör du så bra åt oss båda. Spring du ut och lid på gator och torg så alla kan se det också. Hur jävligt du har det. Berätta för barnen också. Hur illa jag gör dig. Och skicka hem dom ensamma på tåget efter farmors begravning. Så dom får ringa mig sen och undra hur det är med dig. Fint minne!

MARIA

Håll käften!

TOBBE

Ja, vi är ledsna och ensamma, men vi fick en Twistpåse var när mamma lämnade oss på stationen.

MARIA

Nu hör jag hatet.

TOBBE

Det är fan inte hat. Jag tar hand om er varje dag.

MARIA

De har aldrig haft en pappa. Hur kan du ens prata om barnen? När klev du ur din väg för dem senast? Vet du vad de heter? När de fyller år? Du är ett spöke för dom.

TOBBE

Sitt där med din livssorg. Och du får gärna hata mig för det men jag ska lappa ihop dig. Få upp dig på fötter igen. Som jag alltid får göra.

MARIA

Det är du som har lämnat oss. Stackars Madde. Hon måste ju blunda för dina lögner. Dina svek. Så du får tro att du är nåt stort.

TOBBE

Du bröt dig in i min mejl för att du ville hitta nåt. För du behövde nåt att bryta ihop över. För ditt liv är förbannat tråkigt antagligen. Men det är inte jag som är din fiende vet du det? Det är inte jag som förstört ditt liv. För det är ingen. Bara du själv - i ditt huvud, i så fall. Du är stenhård. Du står igenom vad som helst och jag älskar det.

MARIA

Du fick alla andra också att tro att jag inte duger något till, att bli älskad. Det har du sett till.

(Maria samlar ihop sina saker
för att gå. Tobbe fångar upp
henne)

TOBBE

Jag tänker ta dig igenom allt det här också. Och vi ska ta oss ut på andra sidan. Tillsammans. Jag släpper dig aldrig.

MARIA

Hej då, Tobbe. Jag lämnar dig nu. Jag kopplar loss dig.

(GÖSTA kommer in i rummet.
Han har bytt om till jeans,
tröja och en illasittande
jacka. GÖSTA tittar på dem)

TOBBE

(för MARIA mot ena väggen)

Inget är förstört. Du är min, fattar du inte det? Jag älskar dig, jag vet det mer än nånsin.

(Han omfamnar henne och
trycker henne mot väggen.
Sätter handen i hennes
skrev.)

GÖSTA

Sluta. Sluta säger jag.

TOBBE

Gå och lägg dig.

GÖSTA

Släpp henne. Hon vill inte.

TOBBE

Hör du inte vad jag säger. Du ska gå och lägga dig.

MARIA

Han har rätt. Jag vill inte.

TOBBE

Det vill du visst. Jag vet väl vad du vill och vad du behöver.

MARIA

Nej, du har ingen aning.

TOBBE

Vad håller du på med?

GÖSTA

Jag känner henne bättre än du. Jag såg henne före dig. På riktigt känner jag henne.

TOBBE

Och vad vet du? Hon är min fru och du är en jävla nothing.

MARIA

Han har rätt.

TOBBE

I helvete heller.

GÖSTA

Med mig har hon ju pratat i alla fall i timmar om allt det du inte kan. Om varför hon stannar kvar. Du vet ingenting om henne. Hon var värre ute än mig till och med. Jag som kunde slicka på avgrunden var inte ens i närheten. Det är det här jag behövde säga till dig. Det här.

MARIA

Jag åkte till sjukhuset - letade efter dig - när du inte var där. Då när din mamma låg och dog - för du var någon annanstans. Jag hörde ju att du ljög. Men jag behövde se det.

TOBBE

Jag var väl ute.

MARIA

Jag var där.

TOBBE

Jag pallade inte att sitta där hela tiden.

MARIA

Vi satt där tillsammans Gösta och jag. Sen somnade vi i sängen bredvid dödsbädden. Vi sa inte mycket. I rummet där din mamma låg och dog.

TOBBE

Vad säger du?

MARIA

Jag ville se om han kunde älska mig.

GÖSTA

Du bad mig faktiskt.

MARIA

Nej, Gösta, det gjorde jag inte, det gjorde jag aldrig, men jag ville det.

GÖSTA

Jag tänkte att nu förstör jag allt mellan er. Och jag njöt.

MARIA

För när jag vaknade var han naken och hade tagit av mig täcket. Han såg på mig. Och jag ville ha honom så jävla mycket. Så jag slöt ögonen: låt det hända.

GÖSTA

Han har tusen, jag har bara dig. Maria, jag finns här för dig. Alltid.

TOBBE

Jag slår ihjäl dig - om det är sant. Jag svär vid Gud. Då dör du din jävel.

MARIA

Jag ville bli ett med den vackra, nakna kroppen. Och din mamma. Jag tror hon log faktiskt när hon såg oss.

TOBBE

Jag skulle ha bankat skiten ur dig för länge sen. Varenda droppe av den där losermentaliteten.

MARIA

Men han gjorde inget. Jag såg det svarta och ljuset i honom. Så som det var tänkt.

TOBBE

(tar tag i Göstas jacka)

Allt det här är ditt verk. Fan jag slår ihjäl dig.

GÖSTA

(Kämpar inte emot, lugnt)

Gör det. Jag vill det. Jag vill att du gör det.

TOBBE

(släpper taget om GÖSTA
jacka)

Du vinner inte. Nej. Inte idag. Inte nån annan dag heller. Förstör henne du, åk upp till din jävla tingsrätt, mig rör det inte. För du har det inte i dig. Du har det bara inte i dig.

MARIA

Och på morgonen var hon död.

TOBBE

Håll käften!

(Efter en paus)

Håll käften.

GÖSTA

Du ville bara sova. Det är inte ditt fel. Jag kunde inte bättre.

TOBBE

Håll käften säger jag!

(sen till Maria)

Jaha. Och nu då? Ska du gå nu?

MARIA

Vill du det?

TOBBE

Nej. Och jag lämnar dig inte ensam här inne en gång till. Flytta på dig! Det är min matta. Ni bara hittar på. Du vill vara misslyckad, sämre.

GÖSTA

Jag är sämre. När vi låg i rummet i Berlin tillsammans var jag helt stilla. Försökte andas, så det skulle låta som om jag sov, för det var så tyst i rummet, mitt i storstan. Jag tänkte att ni inte kunde annat, hålla händerna ifrån varandra, att jag bara skulle somna ifrån allting, så jag slapp höra er under täcket, kukar, bröst, händer, fittor, slippa veta, men ljuden blev bara starkare och starkare i mörkret, och i mitt huvud, det tjöt inne i huvudet på mig, men jag fick inte röra mig och det var då jag gick sönder. Den natten. I det rummet och ni märkte det inte ens. För er fanns jag inte. Du var min bror - det var bara du som kunde göra det - göra sönder mig. Det fanns inget hopp för mig mer. Du tog alla mina möjligheter ifrån mig. Där och då.

(hämtar bananlikören)

Jag tar den här nu. Men sen vill jag vara med när du går till banken. Jag vill att pengarna spärras på ett konto så att inte jag kan ta ut dom. Det är inte mitt. Det ska till George. Han brukar fråga efter dig. Ring honom gärna någon gång, när du inte har annat för dig, det skulle han uppskatta. Han är på väg ut i världen. Och jag vill inte göra honom illa mer. Jag var tvungen att berätta.

TOBBE

(Ser GÖSTA gå mot utgången)

Vart ska du?

GÖSTA

Jag vet inte.. ut härifrån.

MAMMA

Ni brukade tulta iväg tillsammans ni två till dagis med stora pälsmössor på. Hand i hand i snön. Så små. Så ensamma, men tillsammans. Jag såg er i backspegeln. Ni har ju varandra tänkte jag. Jag hoppades alltid att ni skulle vara vänner. Länge hade ni ju bara varandra.

(GÖSTA går ut. MARIA sätter sig vid pianot och börjar spela. TOBBE lägger sig ner på mattan.)

TOBBE

Du skulle ha spelat för mamma i dag. Men du gör det nu istället när solen går upp. Inga fler ord. Jag vill inte höra fler ord.

(Ljuset går ner till svart.)